

Mackenzie Sinclair 2

Bez dechu

Lusy Adams

1. JEDNA RÁNA ZA DRUHOU

Hřbitovy mi odjakživa naháněly husí kůži. Nebála jsem se nestvůr, které tam sídlily – během dne mi nemohly ublížit. Děsili mě jejich neviditelní obyvatelé, neklidní a lapení, odsouzení k věčnému bloumání po zemi. Nikdy jsem žádného ducha neviděla, ale jejich beznaděj se vznášela všude kolem, dusila mě jako těžký parfém.

Před lety, mohlo mi být tak deset, jsem se o tom na pohřbu jakési vzdálené pratyty zmínila otcí. Okřikl mě, abych si nevymýšlela hlouposti. Hřbitov kolem nás nepochybně obývala spousta duchů, to nepopíral, ale v žádném případě jsem je nemohla vnímat. Podobné schopnosti se dědily, a jelikož v jeho ani matčině rodové linii nebylo zaznamenáno jediné médium, logicky jsem jím nemohla být ani já. Konec diskuze.

Jenže já si nevymýšlela. Jejich přítomnost jsem jasně cítila. Dnes víc než kdykoli předtím.

Nehledě na teplý jarní den se mi do těla zakusoval chlad. Duchové mě obklopovali, promlouvali ke mně. Jejich šepotavé hlasy byly tiché a zkreslené jako šustění suchých listů ve větru. Nedokázala jsem rozluštit, co říkali, ale poznala jsem, že mě vítali mezi sebou. Věděli, že jsem tady měla být s nimi, že jsem měla umřít. Protože přesně tak to mělo skončit – mojí smrtí. Když jsem si vybavila události minulého víkendu, nepochybovala jsem o tom. Všechna utržená zranění, smrtící jed a kouzla, kterým jsem byla vystavená... Ani kdyby mě Kane pokryl runami od hlavy až k patě, neměly být schopné mě zachránit. Za svoje přežití jsem nevděčila magii. Byl to zázrak.

Zrovna teď mi to tak nepřípadalo.

S Kassandrou po boku jsem se skrývala ve stínu starého mauzolea a se slzami v očích sledovala smuteční obřad probíhající na kopci před námi. Nemohla jsem se připojit k zástupu černě oděných lidí a říct poslední sbohem muži, který mi během krátké doby, co jsem ho znala, tolik přirostl k srdci. Nemohla jsem ani jít a vyjádřit soustrast jeho rodině. Vzhledem k tomu, jakou roli jsem sehrála v jeho úmrtí, by moje přítomnost pravděpodobně vzbudila pořádné pozdvižení. Abych předešla scéně, raději jsem se držela z dohledu. Rozloučit se s Julienem zpovzdálí bylo to nejlepší, co jsem mu mohla nabídnout. Po tom, co pro mě udělal, mi to připadalo zblešeně málo.

Když jsem přijela do Monaka a zjistila, že tady o mojí problémové minulosti a pověsti packala nikdo nevěděl, na okamžik jsem uvěřila, že jsem měla štěstí v neštěstí. Naskytla se mi příležitost začít znovu, vybudovat si život podle svých představ.

Všechno vypadalo tak nadějně. Jak se mohly věci tak rychle a epicky pokazit? Jo, už jsem si vzpomínala. Moje převelení sem byla jedna velká, tlustá lež. Můj magický mistr a můj otec mě podvedli, využili mě jako pěšáka v jejich plánu na odhalení nelegálních praktik Charnella LeBlanca, prohnilého člena Nejvyšší čarodějně rady a Julienova otce. Ani se neobtěžovali mě varovat a nechali mě napospas děsivým monstrům. Přestože jsem z toho boje vyvázla více méně v celku, moje vítězství přišlo příliš draze.

Přála bych si svalit veškerou vinu na ně, protože nebyť jejich manipulace, nic z toho by se nestalo. Ve skutečnosti jsem na svých bedrech nesla stejný díl zodpovědnosti. Oni mě do té hrozné situace možná dostali, ale moje rozhodnutí a činy vyústily ve smrt Juliana, Charnella i lamie Maureen. Stejně tak tomu bylo i s velice násilným skonem Lauren, mojí bývalé parťáčky ve Washingtonu, kterým celý tento zmatek začal. Problémy mě nepřestávaly pronásledovat a teď s nimi ruku v ruce chodila i Smrt. Jak jsem se s něčím takovým měla vypořádat? Jak jsem měla žít s vědomím, že životy jiných kvůli mně nepřestávaly pohasínat?

Tiše jsem škytla. Cassandra mě objala kolem ramen a konejšivě si mě k sobě přitiskla. Na sobě měla dlouhé černé šaty, havraní vlasy stažené ve volném drdolu na temenu hlavy, což zvýrazňovalo její vysoké čelo a špičatou bradu. Na řeckém nose jí seděly velké sluneční brýle, skrývaly většinu její exoticky krásné tváře.

„Já vím,“ zamumlala. Hlas měla zastřený žalem, postrádal obvyklý elán. Zнала Juliana několik let, nebyl pro ni jen šéf, ale i dobrý kamarád. Nepřipadalo mi správné, aby se tu schovávala. Měla být po boku Remy, svojí přítelkyně a Julienovy mladší sestry, jejich matky Valerie a zbytku LeBlancovic rodiny. Netušila jsem, proč se rozhodla zůstat se mnou, ale byla jsem za její přítomnost nesmírně vděčná. Na tomto kontinentu jsem neměla nikoho jiného, o koho bych se mohla opřít.

Obřad skončil. Mlčky jsme sledovaly, jak se pozůstalí trousili pryč, stále příliš sužované žalem, než abychom se dokázaly pohnout. Jedna osoba se oddělila od davu a vyrazila naším směrem. Jak se vzdálenost mezi námi zkracovala, poznala jsem v ní Annette Rousseau, Julienovu exsnoubenku. Kráčela k nám rychlým, rázným krokem, žena s jasným cílem. Její vztek plál skoro stejně jasně jako její zrzavé vlasy.

Kassandra mě zatahala za ruku, snažila se mě přimět k pohybu. „Pojď, tohle nemusíš poslouchat. Nic jí nedlužíš.“

Mýlila se. Ať měla Annette na srdci cokoli, zasloužila jsem si slyšet každé slovo.

„Ty!“ zasyčela, sotva se k nám přiblížila. Stejně jako Cassandra a polovina smutečních hostů měla nasazené sluneční brýle. „Jak se opovažuješ! To v sobě nemáš kousek studu?“

Otevřela jsem pusku, abych odpověděla, ale skrz stažené hrdlo jsem nedostala ani hlásku.

Kassandra mi přispěchala na pomoc. „Julien byl její přítel a Mac se s ním přišla rozloučit. Má stejné právo tu být jako kdokoli jiný.“

„To tedy nemá!“ Annette zpoza tmavých brýlí vytékaly slzy, hromadily se jí na bradě a odkapávaly na černý kašmírový šál. Její zasnoubení s Julienem možná dohodli jejich rodiče, ale jejich vztah byl dle všeho opravdový. Jeho ztráta jí musela zlomit srdce.

To moje bylo zlomené taky, i když z úplně jiného důvodu.

„Jeho krev je na tvých rukou,“ procedila, vracejíc pozornost ke mně. Hlas se jí třásl potlačovanými vzlyky i planoucí nenávisí. „Kdybys nestrkala nos, kam jsi neměla, ještě by žil. Nedovolím, aby ti to prošlo.“

Odmlčela se, dávala mi možnost zareagovat. Když jsem ji nevyužila, znechuceně si odfrkla a s hrdě vztyčenou hlavou odkráčela pryč.

„Neber ji vážně,“ chlácholila mě Cassandra. Společně jsme vyrazily k hřbitovni bráně. „Truchlí a potřebuje na někoho svalit vinu. Co řekla... Není to pravda. Za to, co se stalo, nenesíš zodpovědnost. Jsi oběť. Annette to možná odmítá vidět, ale to situaci nijak nemění. Nemůže ti nic udělat. Je konec.“

Taky jsem tomu věřila. Od chvíle, co jsem se probudila ve vlastní posteli, zraněná na těle i na duši, jsem se utěšovala myšlenkou, že to bylo za mnou. Charnell LeBlanc i jeho lamií milenka byli mrtví, jejich gladiátorské zápasy přišer zrušeny a mořská panna Evarne, která strávila staletí vězněná a využívaná, se konečně vrátila zpět do moře ke svým sestřím, čímž se zrušil i můj dávný dluh vůči mořským pannám. Jack Rozparovač, upíří sériový vrah, který na mě měl spadeno, sice s nejvyšší pravděpodobností unikl, ale v patách mu byl Kane, tvrdohlavý a neúnavný lovec. Nepochybovala jsem, že ho dřív nebo později dostane.

Myslela jsem, že jsem se osvobodila a mým největším problémem teď bude dát svůj život znovu dohromady poté, co ho Derekova zrada roztránila na kusy. Jean Huppert, Julienův nástupce v čele monacké pobočky METLY, magické společnosti starající se o utajení nadpřirozeného světa, mě přece ujišťoval, že mě nikdo z ničeho neobviňoval. Kruh se uzavřel. Byla jsem v bezpečí. Annettin výbuch, její temný slib

pomsty, mi ukázal, jak moc jsem se mýlila. Mým směrem opět mířily potíže a já nebyla ani zdaleka připravená jim čelit.

Ještě to dopoledne jsme s Kassandrou nasedly do letadla a vrátily se z Paříže, kde se konal Julienův pohřeb, do Nice. Zbytek cesty do Monaka jsme absolvovaly jejím kanárkově žlutým Peugeotem. Atmosféra v něm byla nezvykle dusivá, těžká žalem a bolestivými vzpomínkami, které se mi nedařilo potlačit.

Věci se ještě zhoršily, když jsme po obědě dorazily do budovy METLY na naši směnu. Pohled na postarší dámu v tvídovém kostýmku, která seděla za recepcí, mě zasáhl jako rána do slabin a zamíchal mi vnitřnosti. Její neznámá tvář mi nemilosrdně připomněla, co jsem dávno věděla – že Maureen se díky mně nikdy nevrátí. Zatímco nás Cassandra představovala, polkla jsem žluč a přiměla se k úsměvu. Vyměnily jsme si s novou recepční Berne několik úvodních zdvořilostí, pozdravily Freda, postaršího strážného, který pro jednu neodhaloval velký předkus v širokém úsměvu, a nechaly se výtahem vyvést do třináctého (pro normály neexistujícího) patra, kde se nacházela naše kancelář.

Náš příchod nezůstal nezpozorován. Polovina našich spolupracovníků se na nás okamžitě slétla jako hejno sarančat, odhodlaná urvat si pro sebe ještě za tepla kus šťavnatého drbu. Zасыpávali mě nepřetržitým proudem otázek, vyzvídali a spekulovali, oči plné zvědavosti, tváře rozzářené vzrušením. O taktu, soucitu a soudnosti zřejmě nikdo z nich neslyšel. Zbytek přítomných se nechoval o moc lépe. Propalovali mě pohoršenými pohledy a polohlasem pronášeli nelichotivé komentáře a neopodstatněná obvinění. Hodně mi to připomínalo chování mých kolegů ve Washingtonu. Ten pocit mi rozhodně nechyběl.

Kassandra mě před těmi kroužícími supy statečně chránila vlastním tělem. Probojovala nám cestu do naší kanceláře, kam se nás pod pohrůžkou prokletí nikdo neodvažoval následovat. Moc pokoje jsme si neužily. Sotva jsme se posadily, telefon položený mezi našimi stoly se rozezvonil nepříjemným, vysokým tónem. Číslo na displeji prozrazovalo, že hovor přicházel z Julienovy bývalé kanceláře, kterou teď okupoval Jean Huppert. Někdo zřejmě neměl na práci nic lepšího, než mu hned vyslepičit, že jsem přišla do práce.

Kassandra tázavě nadzvedla obočí. Tmavě hnědé oči se jí leskly obavami. „Mám se ho zbavit?“

Zavrtěla jsem hlavou. Její nabídky jsem si vážila, ale pochybovala jsem, že měla šanci na úspěch.

S povzdechem jsem si přiložila sluchátko k uchu. „Prosím?“

„Slečna Sinclairová?“ Stejně jako při našem prvním telefonátu mluvil anglicky. Tentokrát byl jeho přízvuk podstatně silnější, zněl unaveně.

„U telefonu.“

„Tady Jean Huppert. Potřeboval bych s vámi mluvit. Mohla byste, prosím, přijít do Juli... mojí kanceláře?“

„Hned jsem tam.“

O dvě minuty později jsem mu klepala na dveře. Asi jsem měla být vyděšená, protože když mě na kobereček pozvali naposledy, nedopadlo to dobře. Ale po všem, co se přihodilo, jsem zůstala podivně otupělá. Nebála jsem se, co se se mnou stane, protože horší než to, čím jsem si už prošla, to být nemohlo.

„Dále.“

Zatlačila jsem do skleněných dveří a vstoupila. Julienova kancelář, ve které jsem během našich hodin strávila spoustu času, už nenesla sebemenší známky Julienu. Vše bylo sterilní, čisté a vyklizené, veškeré jeho věci zmizely. V METLE se neztrácel čas.

Jean Huppert byl vysoký, hubený chlapík na prahu padesátky s protáhlým obličejem, nakrátko střiženými, prošedivělými vlasy a silně odstávajícíma ušima. Přivítal mě nacvičeným úsměvem. „Slečno Sinclairová, děkuji, že jste přišla. Rád vidím, že je vám lépe.“

Potřásl si se mnou rukou a pokynul mi k pohovce v rohu místnosti, kde jsem před necelými třemi týdny s Kassandrou a Julienem probírala upíra, který mi šel po krku. Z té vzpomínky mě bodlo u srdce. „Posaďte se, prosím.“

Zkušenosti mě naučily, že podobné žádosti nevěstily nic dobrého. „Postojím, děkuji.“

„V tom případě přejděme rovnou k věci. Je mi to nesmírně líto, ale musím vás požádat, abyste odešla.“

Teď už jsem chápala, proč chtěl, abych se posadila. Málem to se mnou totiž švihlo. „Prosím?“

„Byla jste dočasně suspendována.“

Polkla jsem zaklení, které se mi dralo na jazyk, a přinutila se zachovat neutrální tón. „Z jakého důvodu?“ Ještě před pár dny tvrdil, že moje pozice tady nebyla ohrožená.

„Během vyšetřování případu LeBlanců se... objevily jisté nejasnosti. Než se situace vyřeší, jste postavená mimo službu a do této budovy máte zákaz vstupu.“

Fajn. Stejně jsem tu nechtěla být. „V tom případě bych ráda požádala o převelení zpět do Washingtonu.“

„Obávám se, že to není možné.“

„Tak dávám výpověď.“

„Ani to nemůžete. Vaše suspendování si vyžádala Nejvyšší čarodějná rada, a dokud ho nezruší, s vaším statutem zaměstnance nelze hnout. Pokud si přejete z naší pobočky či společnosti odejít, můžete to udělat až po uzavření vyšetřování.“

Zůstala jsem na něj zírat s pusou dokořán. Život mi nepřestával házet klacky pod nohy. Sotva jsem přskočila jeden, hned se objevil další. Nemohla jsem se vyhnout všem. Bylo jen otázkou času, než o některý zakopnu a zlomím si vaz.

Jean ještě chvíli mlel něco o tom, abych si nedělala obavy, že šlo nepochybně o nešťastné nedorozumění, které se brzy objasní. Pouštěla jsem jeho slova jedním uchem tam a druhým ven. Jakmile skončil, spěšně jsem se s ním rozloučila a sjela výtahem do přízemí. Nemohla jsem odsud vypadnout dost rychle. Stěny jako by se kolem mě stahovaly, drtily mě. Nedokázala jsem se nadechnout.

Vystřelila jsem z budovy a nezastavila, dokud nezůstala daleko za mnou. Sotva jsem znovu popadla dech a srdce mi přestalo tlouct jako o závod, vydolovala jsem z kabelky mobil (musela jsem si koupit nový, protože ten starý hrdinně padl v jeskyních pod kasinem, když jsem jím mrštila po Maureen, která se mě snažila sežrat). Zavolala jsem Kassandře, abych ji zasvětila do situace. Zbytek cesty domů jsem poslouchala její květnaté nadávání.

Když jsem odemykala dveře svého bytu, pořád jsem držela telefon u ucha. Kolem nohou se mi prohnala Sušenka, černá pouliční kočka, kterou jsem tu nedávno adoptovala. Zahlédla jsem z ní jenom načepýřený ocas mizící za rohem chodby vedoucí ke schodišti. Nedělala jsem si s tím těžkou hlavu. Utekla už několikrát a vždycky se vrátila. Dobře věděla, že u mě bude mít misku vždy plnou.

Vteřinu po vstupu do bytu bych se nejráději obrátila na podpatku a Sušenčin zběsilý útěk napodobila. Uvnitř to vypadalo přesně tak, jako když jsem odcházela – jako kdyby se tam prohnalo tornádo. Všude se povalovalo oblečení, jak jsem si vybírala vhodný úbor na pohřeb, a každá vodorovná plocha kromě podlahy byla zastavěná prázdnými obaly od nejrůznějších druhů jídla, kterým jsem se snažila ukonejšit svůj žal. Jedna drobnost se ale změnila. Uprostřed konferenčního stolku, na vyběleném fleku, který

jsem způsobila odlakovačem na nehty, když jsem se z naleštěného dřeva snažila vydrhnout telefonní číslo, co tam lihovkou zvěčnil Kane, stál koláč. Soudě podle sladké vůně ve vzduchu, jež dokázala přebít i zápach tři dny starých čínských nudlí na kuchyňské lince, byl jablečný. Můj oblíbený.

Od té strašlivé noci a ještě horšího rána poté, kdy se mi celý svět sesypal na hlavu, uběhlo teprve několik dní, ale díky působení magie se většina mých zranění stihla zahojit. Ani ona ale nebyla všemocná a stejně jako nedokázala ihned spravit zlámané kosti, byla krátká i na moje zlomené srdce.

Ten koláč měla být nejspíš nabídka smíru. Pro mě symbolizoval jen zradu. Z pohledu na něj mě bodalo v hrudi, jako kdyby mi někdo mezi žebra vrazil rozpálený nůž a pořádně zakroutil.

„Ještě ti zavolám,“ přerušila jsem Kassandru a hovor ukončila.

Dvěma svižnými kroky jsem překonala vzdálenost, která mě dělila od stolu, popadla koláč a vši silou jím mrštila o zeď. Na zažloutlé malbě zůstala temná skvrna, podlahu pokryly střepy a kusy náplně. Rozdrtila jsem koláč i všechno, co měl představovat, stejně jako jeho tvůrce rozdrtil mě. Nepomohlo to. Neulevilo se mi. Ani trochu.

„Zrovna jsi zničila perfektně nezávadný koláč,“ ozvalo se mi za zády suše. „Musíš být vážně našťvaná.“

Prudce jsem se ohlédla. Stál ve dveřích do koupelny, na sobě jako obvykle světlou košili a to stupidní sportovní sako, které maskovalo jeho svalnatou postavu. Špinavě blond vlasy měl střižené na ježka, výrazně řezanou tvář mokrou, v ruce zakrvácený ručník. Přestože už nenesl žádné známky zranění, nebylo pochyb, že se na něm Sušenka pořádně vyřádila.

Ušklíbla jsem se. Velký Derek Williams, dámy a pánové, pokořen kočkou.

Mračil se, čokoládově hnědé oči naplněné nespokojeností nepochybně způsobenou soubojem se Sušenkou i nevábným vzhledem mého bytu. Musela jsem uznat, že to nebyl hezký pohled. Normálně bych se nejspíš hanbou propadla, ale zrovna teď mě to netrápilo. Příliš mě zaměstnával doutnající vztek, který se ve mně hromadil.

Nemohla jsem uvěřit, že měl tu drzost sem přijít. Po tom všem, co způsobil, i když jsem mu jasně řekla, že ho už nikdy nechci vidět, se mi vloupal do bytu a jako omluvu mi nabídl koláč. Pitomý koláč! Vážně si myslel, že se tím všechno spraví? Že si moje odpuštění může koupit kusem žvance, obzvlášť když mě předtím jedním očaroval? Možná jsem byla naivní, ale ne pitomá. Dvakrát mu na stejný trik neskočím.

„Vypadni.“

„Mac...“

„Vypadni.“

„Prosím. Aspoň mě vyslechni.“

„Slyšela jsem všechno, co jsem slyšet potřebovala.“ Kdybych mu nesahala sotva po bradu a neměla jednu z horních končetin v dlaze, vyhodila bych ho ven ručně a stručně. Takto jsem se musela spokojit s tím, že ho budu probodávat nenávisným pohledem, dokud neodtáhne sám. Nebo dokud se na místě nevznítí. S oběma výsledky bych byla spokojená. „Stejně tak jsem ti řekla všechno, co jsem ti říct chtěla. Diskuze uzavřena. Dveře jsou tam, vyprovod' se sám.“

„Nedělej to.“ Mluvil tiše a prosebně, naléhavě. Vyloženě nežadonil, ale hodně se to k tomu blížilo. „Neodháněj mě. Udělal jsem chybu, uznávám, ale když mi dáš šanci to napravit...“

Musela jsem se zasmát. „Ty to vážně nechápeš, že ne? Toto napravit nemůžeš! Všechno, co jsem k tobě kdy cítila, co by mě mohlo přimět odpustit ti, je pryč. O to ses postaral.“

Zavrtěl hlavou. „Tak to nefunguje. Žádné kouzlo tě nemůže připravit o city. Pořád je v sobě máš, jenom... vybledly. Můžeš je zase probudit. Můžeš si vzpomenout.“

„Kouzlo s tím nemá co dělat,“ ujistila jsem ho. „Je to moje volba. To, co jsi udělal... Nikdy ti to neodpustím.“

„Mayday...“

Ta pitomá přezdívka byla poslední kapka. „Stojíš si na vedení?“ vyštěkla jsem. Oči mě pálily. „Je konec. Nechci s tebou mít nic společného. Tak už konečně táhni.“

Tváří se mu na vteřinu mihlo cosi hodně podobného bolesti, ale než jsem si tím mohla být jistá, jeho obličej se změnil v nečitelnou masku. Napřímil se, hlas suchý a podivně formální. „Obávám se, že to nemohu udělat. Chtěl jsem zabít dvě mouchy jednou ranou a využít svou přítomnost k omluvě, ale nepřišel jsem z osobních důvodů. Jsem tu z oficiálního pověření.“

Ztuhla jsem. „Cože?“

„Pořád jsem tvůj mistr a jako takový sloužím jako tvůj zástupce v komunikaci s Nejvyšší čarodějnou radou. Včera večer mě kontaktovali. Předvolávají tě k výslechu, abys objasnila svoji roli v událostech v sídle LeBlanců. Přišel jsem, abych tě odvedl do Vatikánu.“

2. VŠECHNY CESTY VEDOU DO ŘÍMA

Svoji první návštěvu Říma jsem si představovala trochu jinak. Zaprvé, byla dobrovolná a předem naplánovaná. A zadruhé, měla jsem chodit po památkách a cpát se takovým množstvím sacharidů, že bych po dvou dnech vypadala jako v sedmém měsíci těhotenství. Setkání s Nejvyšší čarodějnou radou, přísnými, na pravidlech lpícími vůdci čarodějného světa, tam nikam nezapadalo. Stejně tak jako permanentní naštvání vyvolané Derekovou přítomností. Ta mi vadila ze všeho nejvíc.

Jelikož jsem v sobě stále měla příliš aktivní léčivé magie, než abych mohla bezpečně cestovat portálem, museli jsme se při přepravě do Itálie uchýlit k tradičním dopravním prostředkům. Sotva jsem si sbalila, vyrazili jsme autem na letiště v Nice a odtamtud letadlem do Říma. Tam jsme chytili taxík a nechali se zavézt do hotelu vzdáleného od Vatikánu, co by kamenem dohodil. Celá cesta ve výsledku zabrala sice jen necelé tři hodiny, ale díky mému doprovodu byla stejně tak příjemná jako hodně dlouhá a bolestivá návštěva u zubaře.

Napjaté ticho mezi námi přetrvávalo i po příjezdu do hotelu. Derek zaplatil za moje ubytování (pobyt v pětihvězdičkovém apartmá s výhledem na Andělský hrad bych si nikdy nemohla dovolit) a pomohl mi odnést tašku do pokoje. Odložil ji na stoleček v předsíni a předal mi kartu, která sloužila jako elektronický klíč.

„Ozvu se, až budu znát čas tvého výsledku.“ Zaváhal, v obličejí jasně vepsanou touhu říct něco dalšího.

Obrátila jsem se k němu zády a zamířila do obývací části apartmá. Ať měl na srdci cokoli, nezajímalo mě to. „Děkuji, mistře. Zavřete za sebou, až budete odcházet.“

Několik nekonečných vteřin tam stál a mlčel. Nakonec cvakly dveře. Dlouze jsem vydechla, ale knedlík, který mi bobtnal v krku od chvíle, co jsem Dereka uviděla na prahu svojí koupelny, ještě získal na rozměrech. Jak jsem se z tohoto někdy měla zotavit? Jak jsem jeho zradu měla překonat, když mi ji každý pohled na něj připomínal? Jak jsem s ním měla pracovat?

Byla jsem příliš vyčerpaná, abych se těmi otázkami zabývala. Hodiny sice neukazovaly ještě ani šest večer, ale dnešek byl tak emocionálně vyčerpávající, že jsem si připadala, jako kdybych uběhla maraton. Chtěla jsem jenom spát a na chvíli zapomenout, že se na mě valila další lavina problémů.

Nehledě na únavu a nebeskou pohodlnost postele jsem toho moc nenaspala. Vytuhla jsem rychle a bez problémů, ale obavy ze střetnutí s Radou mě pronásledovaly i do snů. Každou půl hodinu jsem se s výkřikem budila, přesvědčená, že mě upalovali na hranici, přestože tento druh popravky byl výsadou normálů a už staletí se nepoužíval. Moje podvědomí si zřejmě usmyslelo, že nastal čas prostřídat noční můry, které mě už měsíc pronásledovaly.

Za svítání jsem snahu o spánek vzdala a vyhrabala se z peřin. Po pořádně dlouhé koupeli jsem si na pokoj nechala donést polovinu snídaňového menu. Chtěla jsem zkusit všechny italské speciality, dokud jsem měla možnost a chuť. Plus všechno platil Derek, tak proč si nedopřát? Dlužil mi mnohem víc než jen dobrou snídani.

S břichem nacpaným k prasknutí, vyzbrojena průvodcem v jedné a mobilem s navigací v druhé ruce, jsem vyrazila do ulic. Starodávné město vystavěli do krásy, estetika tu hrála důležitou roli. Oproti vši té účelnosti a strohosti betonu, oceli a skla, jež dominovala Americe, to byla příjemná změna.

Navštívila jsem Andělský hrad, Španělské schody, Fontánu di Trevi i Pantheon a spoustu dalších nádherných náměstí, fontán a bazilik, jejichž jména jsem si nezapamatovala. Během dopoledne jsem nachodila aspoň deset kilometrů, což si žádalo časté doplňování energie ve formě kopečků té nejlepší zmrzliny, jakou kdy svět okusil. Přestože jsem si poznávání města náramně užívala, celou dobu se nade mnou vznášel temný mrak obav a připomínal mi, že jsem sem nepřijela za turismem.

Odbilo dvanáct, nohy mě s každým krokem pálily, jako kdybych v botách měla rozsypané připínáčky, a Derek se stále neozýval. Moje znepokojení se prohlubovalo, ale hrdost mi nedovolovala zavolat mu a optat se na stav věcí. Nadšení z prohlídky města mě pomalu opouštělo. Kolem druhé jsem to vzdala, naskočila na nechutně přeplněné metro a přesunula se do Vatikánu.

Myslela jsem, že památky, které jsem dopoledne viděla, byly zahlcené turisty, ale Vatikán mě vyvedl z omylu. Každíčkový čtvereční metr jeho omezené plochy okupovalo přinejmenším pět lidí a dalších dvacet stálo v řadě na jejich místo. Svatopetrské náměstí by potřebovalo být nafukovací, aby se tam vešli všichni horlivci nažhavení podívat se na Baziliku svatého Petra, Apoštolský palác či přilehlé zahrady. Jejich ohromené výrazy a zběsilé cvakání fotoaparátů mě nutily k úšklebku. Většina z přítomných byli normálové, lidé bez znalosti magického světa. Netušili, že to, co s takovým zapálením obdivovali, byla pouze polovina toho, co toto místo mohlo nabídnout. Existoval totiž ještě druhý Vatikán, skrytý hluboko pod našima nohama, přesná replika toho nahoře.

Ten podzemní ale nepatřil katolické církvi nýbrž čarodějům a sloužil jako sídlo Nejvyšší čarodějné rady.

Můj druh byl starý jako lidstvo samo, jejich historie šly ruku v ruce. Tu naši byste ale v běžných učebnicích nenašli. Už staletí jsme svoji existenci skrývali, protože normálové měli ve zvyku děsit se neznámého. Pokud něco nedokázali pochopit nebo to odporovalo jejich představám o světě, automaticky to v jejich očích bylo špatné. Magie do té kategorie spadala taky. Od pradávna jsme se proto museli potýkat s lidskou nenávisť a strachem, pronásledování čistě kvůli tomu, čím jsme byli. Naštěstí pro nás většina normálů odmítala věřit v něco tak... nepřírozeného. Koukali na nás skrz prsty a smáli se našemu šílenství, protože magie přece nebyla skutečná. Vyhovovalo nám to.

Ve třináctém století začaly jít věci z kopce. Rostoucí vliv církve zapřičinil, že se čarodějové z bláznů a podivínů přehoupali do kategorie kacírů. Magie se stala sprostým slovem, zakázaná a bezbožná. Všichni její vyznavači museli být vymýceni a jejich duše očištěny – ohněm. Celá situace vygradovala koncem patnáctého století, kdy úřadující papež veřejně podpořil čarodějnické procesy. O dva roky později přišla nechvalně proslulá rukověť *Malleus maleficarum*, Kladivo na čarodějnice, která se stala jedním z hlavních podnětů pro masivní čarodějnické procesy plné krutého mučení, nucených přiznání a zmanipulovaných soudů s rychlým usvědčením.

Přestože za oběti těch krutých honů padlo mnohem více normálů než čarodějů, nemohli jsme něco podobného nechat bez odezvy a riskovat, že se věci ještě zhorší. Roku čtrnáct set osmdesát osm proto vznikla Nejvyšší čarodějná rada, jejímž cílem bylo zabránit dalšímu vyhrocení situace, dát naší do té doby značně neorganizované společnosti řád a do budoucna ji tak ochránit. Za svoje sídlo si vybrali Řím (později se přesunuli přímo pod Vatikán), místo s ohromným významem pro církev, která nás s takovým zapálením pronásledovala. Že pod svícem je největší tma, se neříkalo nadarmo.

Trvalo několik staletí úskoků a nenápadného tahání za provázky, než se Radě podařilo učinit fanatickému řádění lidí přítrž a naše existence znovu upadla v zapomnění. Od té doby nám vládli železnou rukou. Vynucovali si naprostou poslušnost a dodržování stanovených zákonů, a pokud se proti nim někdo prohřešil, neznali slitování. Byl to jediný způsob, jak předejít tomu, aby se minulost opakovala. Kdyby se proti nám lidé obrátili v dnešní době vyspělých technologií, celý svět by mohl jít do háje. Takže jsme se schovávali ve stínech a ujišťovali se, že v nich zůstane i zbytek nadpřírozeného světa, aby k nám nic nepřitáhlo nežádoucí pozornost.

Některým šlo splývat s davem podstatně lépe než jiným a náležitě toho využívali. Očima jsem skenovala okolí, dokud jsem mezi hloučky turistů nezahlédla nenápadného muže v černém kabátu. Postával u obelisku uprostřed náměstí, zdánlivě neodlišitelný od zbytku přítomných. Silná vrstva zlatavé halící magie, která ho obklopovala, mě ujistila, že se jednalo o správnou osobu – magického překupníka. Jemu podobní se dali najít u všech významnějších míst a akcí, kde prodávali vstupenky těm členům magické komunity, kteří se dovnitř nedokázali dostat vlastním přičiněním. Čarodějové nesnášeli čekání v nekonečných frontách. Magie byla ve většině případů instantní, všechno se nacházelo jen pár slov či kouzel daleko. Díky tomu jsme v mnoha pro normály naprosto běžných situacích postrádali patřičnou trpělivost.

Prodrala jsem si cestu k překupníkovi a rukama nohama se domluvila na koupí lístku. O pět minut později už jsem procházela tajným vchodem a mířila rovnou do Vatikánské knihovny, konkrétně do její podzemní části, která ve svých útrobách skrývala největší existující sbírku knih týkajících se magie a nadpřirozeného světa obecně. Když se vám podařilo překonat několik bezpečnostních opatření, jež měla eliminovat možnou přítomnost normálů, knihovna byla volně přístupná k používání. Zrovna teď se mi znalosti v ní ukryté mohly hodit.

Milá čarodějka s tlustými brýlemi usazená za recepcí mě nasměrovala do správného oddělení. Vzduch tam byl těžký a plný prachu, police překypovaly starými, staletí zpět sahajícími dokumenty Rady. Zajímaly mě hlavně zápisy z proběhnutých soudních řízení. Doufala jsem, že se mi v nich podaří objevit něco užitečného, doporučení, jak se při nadcházejícím výslechu chovat a co čekat. Netušila jsem ani, proč mě předvolali, natož co se bude dít, až před Radu předstoupím.

Vybrala jsem si několik svazků s nejzajímavějšími tituly, odnesla je k blízkému stolku a dala se do výzkumu. Většina mnou zvolených knih byla psána latinsky, a přestože jsem ten mrtvý jazyk díky otcovým a Derekovým hodinám ovládala dost na to, abych z textu dokázala vytáhnout hlavní myšlenku, byla to nudná a úmorná práce. Brzy se mi začala klížit víčka.

Poplašeně jsem se napřímila, vytržena z polospánku. Neprobudila mě slina, která mi stékala po bradě. Něco se mě dotklo – něco ledového a velice nadpřirozeného. Zamrazilo mě na zátylku. Koutkem oka jsem zahlédla pohyb. Bleskově jsem tím směrem obrátila hlavu. Nikdo tam nebyl.

„Mac.“

Vyskočila jsem na nohy, srdce až v krku. Známa tvář muže, který se mi přikradl za záda, můj strach okamžitě transformovala v podráždění.

Probodla jsem Dereka nevrlym pohledem. „Co tady děláš?“ Jestli mě chtěl vyděsit k smrti, byl na dobré cestě.

Nespokojeně stáhl obočí. „Zrovna jsem se chtěl zeptat na to samé. Říkal jsem ti, abys počkala v hotelu.“

Neříkal. Nanejvýš to naznačil a já se to rozhodla ignorovat. „Nudila jsem se.“

„Takže ses vydala hledat zábavu mezi zaprášené police?“ Natáhl se kolem mě a sebral ze stolu jednu z knih, které jsem si přinesla. Přečetl si název a věnoval mi tázavý pohled. „Zatoužila jsi po troše lehkého čtení?“

„Čtení stimuluje mozek, měl bys to někdy zkusit.“ Třeba by se mu potom trochu rozsvítilo.

To popíchnutí ignoroval. „Musíme jít. Tvoje slyšení začíná za hodinu a předtím by tě někdo rád viděl.“

Nedokázala jsem se rozhodnout, kterou část té informace zpracovat jako první. „Proč jsi mi nedal vědět dřív?“

„Nemohl jsem se ti dovolat, tady dole není signál. No tak honem, už čeká.“

„Kdo?“

„Pokud se dáš do pohybu, za tři minuty to zjistíš.“

V duchu jsem mu ukázala neslušné gesto, polkla otázky, na které by stejně neodpověděl, a následovala ho z knihovny do spletitých chodeb podzemního Vatikánu. Přestože se jednalo o sérii mohutných tunelů a objemných jeskyň, tvůrci tohoto místa si dali záležet, aby tu skutečnost zamaskovali. Nad ulicemi se rozpínala umělá obloha, jež díky dávné, mocné magii přesně imitovala denní dobu nad povrchem, ale počastí tu bylo vždy příjemné nehledě na roční dobu a budovy i rostliny zůstávaly nedotčené zubem času. Bylo to nejmagičtější místo, jaké jsem kdy navštívila, přesto jsem nedokázala zahnat nepříjemný pocit v žaludku. Před dvaceti lety se tady proháněl vrah, pod nosem Rady během měsíce připravil o život jedenáct čarodějů a čarodějek. Callum Sinclair, můj dědeček a jeden z tehdejších Radních, byl v poslední trojici obětí.

Když se to stalo, byla jsem příliš malá, abych to pochopila. Na dědu jsem si nepamatovala a kromě toho, co jsem si přečetla ve starých novinových článcích, jsem o něm prakticky nic nevěděla, protože otec se o něm odmítal bavit. I přesto na mě teď váha jeho smrti dopadla jako těžký kámen, tlačila mě k zemi. Pachatele nikdy nedopadli. Klidně se mohl pořád promenádovat kolem a vyčkávat na vhodnou

příležitost pro další krveprolití. Ty neobjasněné vraždy představovaly černou skvrnu na jinak zářivém plášti Rady, a přestože o nich slyšelo každé malé dítě, nikdo o nich veřejně nemluvil. Nemínila jsem to nepsané pravidlo porušit. Potlačila jsem obavy a přinutila se pokračovat v chůzi.

Vstoupili jsme do vedlejší budovy a prošli další bezpečnostní kontrolou, která nás pustila do dlouhé chodby bez oken. Derek zastavil před zdánlivě náhodnými, neoznačenými dveřmi a zaklepal. Po tichém vyzvání z druhé strany otevřel a pokynul mi dovnitř.

Zůstala jsem stát na prahu, bradu až na koberci.

Muž za stolem ke mně zvedl chladné, ocelově šedé oči a stroze kývl na pozdrav. „Mackenzie.“

V duchu jsem zaúpěla. Proč? „Tati.“

Kdybych řekla, že jsme s otcem neměli nejvřelejší vztah, bylo by to hodně slabé vyjádření. Před šesti lety pověsil povolání lovce černodějnic na hřebík a společně s mámou se odstěhoval do Severní Dakoty v honbě za jejím snem o slunečnicové farmě. Od té doby jsme se vídali nanejvýš dvakrát do roka a telefonovali si jen z donucení. Jednoduše jsme si neměli, co říct. Když jsme se o rozhovor i přesto pokusili, většinou se hodně rychle zvrhl v hádku.

Vždycky tomu tak nebylo. Jako malá jsem hodiny lehávala na koberci v jeho kanceláři a s nadšením poslouchala vzrušující historky z jeho lovů. Hltala jsem každé jeho slovo, snila o tom, že jednou budu jako on. Otec mě v tom odhodlání podporoval, pomáhal mi studovat, připravoval mě, snažil se ze mě vytvořit svoji dokonalou kopii. Možná to z jeho strany nebylo úplně fér, ale spojovalo nás to. Jenže když jsem dosáhla puberty a ukázalo se, že do mě tolik času a úsilí investoval naprosto zbytečně, hodil moji neschopnou zadnici na krk Derekovi a čím dál víc se ode mě odtahoval, dokud mezi námi nezavládla učiněná doba ledová.

Nechápala jsem, co tu dělal.

„Přestaň se tvářit tak zmučeně,“ zamumlal Derek potichu, abych ho slyšela jenom já. „Je to tvůj otec, chce ti pomoci. Mohla bys aspoň slušně pozdravit.“

Po té hrůze, kterou jsem si díky jejich úžasnému plánu prošla? Ani mě nehne.

Derek mě postrčil do kanceláře. „Dělej.“

Zaskřípala jsem zuby a strojeně se na otce usmála. „Díky, že jsi přijel. Příště se neobtěžuj. Uvidíme se zase za půl roku. Měj se.“

Otočila jsem se na patě s jasným úmyslem odejít. Derek zabouchl dveře a zastoupil mi cestu.

Zavrčela jsem. „Co ještě? Nemám, co dalšího bych mu řekla.“

„Chápu, že se zlobíš,“ ozval se otec. Hlas měl hluboký a hrubý, se silným skotským přízvukem. Lidem občas dělalo problémy mu kvůli tomu rozumět, obzvláště pokud používal skotské výrazy, které nikdo kromě jeho krajanů neznal. Zase o tolik nepřicházeli. Naprostá většina toho, co vypustil z pusu, byly povýšenecké kecy, samochvála nebo výčitky. „To, co se stalo, bylo...“ Nechal tu větu odeznít do ztracena.

Ohlédla jsem se po něm s tázavě nadzvednutým obočím. „Ano? Jen do toho, pokračuj.“ Velice ráda bych slyšela, co přesně to podle něj bylo. Jak by nazval to hrozné trauma, kterému mě vystavili? Jak velkoryse by pojmenoval svoje bezcitné chování? Když jsem mu před týdnem zoufalá volala, za zády hořící skladiště, slíbil mi pomoc a místo toho mě zradil.

„Řekněme, že se nám věci trochu vymkly z rukou.“

Odfrkla jsem. Tak trochu, jo?

„Rád vidím, že jsi v pořádku.“ Jeho výraz byl dokonale mrtvý. Očima sjel k mojí levé ruce v dlazi. „Jak se cítíš?“

Na okraji zorného pole jsem zachytila pohyb, zavlnění stínu. Prudce jsem se tím směrem ohlédla. Nic. Přísahala bych, že...

„Mackenzie?“ Otcův netrpělivý tón mě vrátil do reality. „Na něco jsem se ptal.“

„Dá se to,“ odtušila jsem, vracejíc pozor k němu. „Však víš, až na tu intenzivní bolest v zádech.“

„Prosím?“

„Pokud se mi podaří tu kudlu vytáhnout, mile ráda ti ji vrátím.“

Zamračil se – nebo jsem alespoň předpokládala, že to udělal. Díky vrásčitému čelu, hustému obočí a hluboce posazeným očím vypadal zamračeně neustále. Zvedl se z koženého křesla a obešel stůl. Byl skoro stejně vysoký jako Derek a já si výjimečně odпустила podpatky, takže když stanul přede mnou, musela jsem zaklonit hlavu, abych mu viděla do tváře. Na sobě měl světle hnědé kalhoty, o několik odstínů tmavší tvídové sako a pletenou, kostkovanou vestu, zpod které mu čouhal límeček bílé košile. Přestože před měsícem, v den té upíří katastrofy ve skladišti, oslavil padesáté šesté narozeniny, díky tomu staromódnímu oblečení by mu nikdo nehádal méně jak pětadesát. V kombinaci se zrzavými, silně ustupujícími vlasy a krátkým, pečlivě zastřiženým plnovousem vypadal tak skotsky, jak to jen šlo.

Byla jsem vážně ráda, že jsem většinu rysů podělila po matce. Nikdo si nezasloužil být malý a ještě k tomu bledý a zrzavý.

„Nepřeháněj,“ napomenul mě otec a zarazil se, jak mu pohled ulpěl na mém novém sestřihu. Teď už se určitě mračil. „Co sis to udělala s vlasy?“

Derek se uchechtl. Po příjezdu do Monaka mi řekl to samé. Tehdy jsem kolem obličeje měla několik velice (ne)slušivých červených pramenů. Kdyby otec viděl to, na místě by ho kleplo.

„Říká se tomu ofina.“

„Vypadá to otrěsně.“

„Tvoje nespokojenost byla řádně zaznamenána. Už můžu jít?“

„Ne. Musíme si promluvit.“

Nesnášela jsem, když to říkal. Vždycky to znamenalo, že jsem byla v průšvihů. „O čem?“

„O tom, co tě čeká.“

„Vím, co mě čeká.“ Nebyla to tak docela pravda, ale vážně moc jsem odsud chtěla vypadnout. „Mám Radě podat vysvětlení ohledně toho, co se stalo v domě LeBlanců.“

Derek za mnou přešlápl. „Není to tak docela podání vysvětlení jako spíš výslech.“

Nechápavě jsem se na něj obrátila. „A rozdíl je v tom, že...?“

„Podání vysvětlení slouží ke zjištění, nebo objasnění informací za cílem odhalit trestný čin, přestupek, nebo jeho pachatele. Výslech už je součástí trestního řízení.“

„Rada ho přece jen zahájila?“ To jsem slyšela poprvé. „Myslela jsem, že se to snaží zamést pod koberec.“

Derekův výraz naznačoval, že si přál, aby tomu tak bylo. Nechácala jsem, proč... Tak počkat. Nepotřebuje se pro zahájení trestního řízení náhodou nějaký pachatel? Koho chtěli soudit? Všechny zodpovědné osoby byly mrtvé. Teda kromě Abelarda, ale ten se podle Kassandry někam vypařil. „Proti komu přesně to řízení vedou?“

Derek uhnul pohledem.

Otec milerád odpověděl za něj. „Proti tobě.“

Musel mi na okamžik zkratovat mozek, protože jeho slova nedávala smysl. „Prosím?“

„Annette Rousseau předevcírem předstoupila před Radu a požadovala, aby byla celá záležitost ohledně aktivit a smrti LeBlanců náležitě prošetřena. Pronesla jistá obvinění, která Rada nemohla ignorovat. Otevřeli proto vyšetřování, na jehož základě jsi byla obžalována...“

„Prosím?!“ zopakovala jsem podstatně hlasitěji. „A to mi říkáš až teď? Až když... Co vlastně? Jdu k soudu?“

„Je to pouze předběžné projednání obžaloby.“ Řekl to, jako by mě to mělo uklidnit. Netušila jsem, co to znamenalo.

Derek přispěchal s vysvětlením. „Předběžné projednání obžaloby nastává, když obžaloba nemá dostatečně silný případ, aby šel rovnou k soudu. Slouží k prověření toho, zda je zahájení procesu oprávněné.“

„Což v této situaci není,“ zakončil otec. „Neexistují proti tobě žádné důkazy, všechno jsou to fabulace. Tvůj případ se k soudu nikdy nedostane, zamítnou ho.“

Přála bych si mít jeho optimismus, ale minulost mě naučila, že co se mě týkalo, vždycky nastala ta nejhorší možnost. „Z čeho přesně mě Annette obvinila?“

„Z dvojnásobné vraždy.“

Do pekla s ní.